Brynild Isackson

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 16. Den 15de August 1900. 49de Aargang.

Præsident Brigham Young.

Den første Juni holdt den afdøde Præsident Brigham Youngs efterladte Familie, Slægtninge og mange Venner en Mindefest i Anledning af denne store Leders Fødselsdag — den Mand, som af et helt Folk anses som en Moses til den Generation, i hvilken han levede, og udmærkede sig ved sin sjældne og ophøjede Karakter. Af hans egen Familiekreds var der en ikke liden Hob, hvilke tilsammen med de mange andre af hans Venner, der indfandt sig paa Saltair Badested ved Salt-Søen udgjorde et stort og interessant Selskab, der overværede Dagens Festligheder paa dette til Hensigten saa udmærket svarende Sted.

Omtrent Kl. 3 samlede Selskabet sig omkring Orkesterforhøjningen for at høre Programmet oplæst, og straks derefter begyndtes dets Udførelse med udvalgte Musiknumre og Taler, samt andre interessante Ydelser af udsøgte Mænd og Kvinder. Blandt de mest fremragende af de tilstedeværende nævnes Præsident Lorenzo Snow, Præsident George Q. Cannon og Præsident Joseph F. Smith; ligeledes Stavspræsident Angus M. Cannon, Biskop H. B. Clawson, Præsident David Mc. Kenzie og disses Familier. Aftenen gled bort med Dans og selskabelig Nydelse af forfriskende, ikke-spirituøse Drikke, Fødemidler og munter Samtale.

Vi gengive et Uddrag af en Tale, holdt af Hr. Fitch, der i mange Aar havde været Præsident Brigham Youngs Sagfører, uagtet han ikke havde været af samme religiøse Tro som den afdøde Leder. I sin Tale genbringer han mange Minder om de politiske og sociale Spørgsmaal, der opstod i denne fredelige Helts Levetid, og viste dennes store Omhu for det Folk, hvis Leder og Profet han var for en tredive Aar, og fortsætter:

„Brigham Young levede efter det Lys han havde, og ingen Profet, Præst og Seer, hvorom Historien beretter, har været mere oprigtig end

han i sin Tro paa, at hans Lys kom ovenfra. Baade hans aandelige og verdslige Systemer vare Indpodninger paa et puritansk Træ. Han var paa samme Tid en Vermonter Pericles, en amerikansk Cromwell og en Vestens Columbus; men fremfor alt var han en fuldstændig Incarnation efter den puritanske Ide.

En berømt Statsmand i Ny-England sagde ved en vis Lejlighed: „Hvad Puritanerne gav Verden, var ikke Tanker, men Handling." Europa havde Ideer nok, men lod Frygten staa i Vejen for Villien. Puritanerne vovede sig med ejendommeligt Mod ud i aaben Sø. Mænd, der troede sig at være dybtænkende, havde ladet sig nøje med at sejle fra Pynt til Pynt langs med Middelhavets Kyster af Frygt for at komme Land af Syne; men Pilegrimmene vovede sig modigen ud paa Verdenshavet med Lid til Gud. Denne Aand tilhørte ikke udelukkende noget som helst Religionssamfund eller Folk. Lord Bacon var en Puritaner af Hjerte, thi naar han skrider frem gennem Tiders Aarhundreder, kan han lægge sin ene Haand paa Dampmaskinen og den anden paa den magneto-elektriske Maskine og sige: „Disse ere mine, thi jeg lærte dem, hvorledes de skulde opfinde noget". Columbus var fyldt med en puritansk Aand, da han gav det historiske Svar til sin modstridende første Officer, som spurgte ham:

„Hvad skal jeg sige, o min Chef,
Om ej ved Daggry Land vi se?"
„Du sige skal, thi det er bedst:
Styr vest, og vest, og atter vest!"

Brigham Young, lig sit athenienſiske Forbillede, var original og opfindsom i sine Ideer. Han var af en kraftfuld Natur. Han var af sig selv en Arkitekt — en Bygmester — en Skaber. Han holdt meget af at planlægge Bygninger, at organisere Industrier, at gøre Udvej for Opførelsen af Møller og Fabrikker. De første Jernbaner og Telegraflinier i Utah, og de store Kanaler bleve byggede under hans Vejledning. Han taalte ingen Ligegyldighed eller Forsømmelse ved Arbejde. Hver Sten i Templet fra Grund til Spir blev tilhuggen akkurat til at passe i sit Sted. Medens en Del af Tempelgrunden blev lagt, var Præsident Young fraværende, og da han kom tilbage, besøgte han igen Stedet og saa tilfældigvis en af Murerne lægge en lille Flise ind under en af de tilhugne Granitsten, han var i Færd med at lægge i Muren: „Hvad er det?" spurgte Brigham Young. „Det er for at faa den i Vinkel," svarede Mureren. „Hvor meget af den Slags Arbejde er der i Grundmuren," spurgte han Mureren, som svarede: „Saadant er det lige fra Grunden." „Saa tag enhver Sten op og gør det om igen. Hug hver Sten til, saa at den passer nøjagtig til sin Plads uden nogen Flise under, og naar Stenen ikke passer, saa hug den til akkurat som den skal være."

Han havde Taalmodighed med smaa Fortrædeligheder, hvilket er en Egenskab, der hører til en stor og rolig Sjæl. Taalmodigen bortvendte han sin Fjendes Pile hellere end ødelægge ham. Under hans bløde Handske var en Haand som af Staal. Han var sit Folks Cromwell — sin Vældes mægtige Forsvarer. Han havde samme Formaal som hin store Forbundsstifter, nemlig sin Tro og sit Samfunds Frihed; den samme urokkelige Tro paa sine egne Stiftelsers Rigtighed og Passelighed; den samme Utaalsomhed for andres Indblanding i hans Sager; de samme naturlige Anlæg til at være Anfører; den samme Attraa efter Magt. En Karakter, der er bleven historisk, behøver gerne Tid til at faa et blødt og harmonisk Udseende, men den høje Værdighed i denne Mands Karakter gjorde sig gældende hos enhver, som kom i Berøring med ham.

Som Folkets Chef han bar udi sit Bryst
Sit Folkes Hjerte, og var deres Trøst
I Sorgens Time. Altid stod han rede,
Og fandt i Nød en Udvej hen til Glæde.

Et Tusind Mil henimod Solens Opgangssted flyder Missourriflodens mægtige Strøm; dog kunne vi nu i 36 Timer rejse derfra op til dette Sted paa en meget bekvem og behagelig Maade. Men de Mænd og Kvinder, som grundlagde dette borgerlige Samfund, vandrede under store Møjsommeligheder i mange Uger, ja Maaneder, over Ørkenens grænseløse Ludsaltsletter, i Solens brændende Hede og over Bjærge sønderrevne og sprængte af Naturens Kræfter. Ømfodede og trætte, men dog underdanige i Disciplin og uforsagte, imødegik de Storm og Slud, Sygdom og Nød, saavel som Ørkenens vilde Beboere (Indianerne), drevne af den samme Aand, som førte Spartanerne, hvis Ord gennem Tiderne staa skrevne paa Thermopylas Klipper:

„Gaa! sig i Lakedæmon: Her det gjaldt,
Og for din Lov og Ret vi stred og faldt."

Altid var denne Leder i Fortroppen og trøstede, opmuntrede, gav gode Raad og tilskyndede sin Flok; med sine brave og profetiske Bud satte han nyt Liv i dem, ligesom Napoleon inspirerede sine Tropper med de Ord: „Soldater! fra hine høje Pyramider skue Fædrene af fyrretyve Aarhundreder ned paa eder!" De skyggefulde Løvgange, de smukke Paladser med dejlige Anlæg i Utahs Hovedstad — den skønneste i de Forenede Stater — vare planlagte og plantede under Brigham Youngs Vejledning; og denne pragtfulde Pavillon, der næppe har sin Lige i Europa eller de Forenede Stater — hvor Bjærgtoppes Ozon blander sig med en underfuld salt Søs friske Duft — er en Fremavling af hans Politik, der gik ud paa, at benytte og udvikle ethvert naturligt Fortrin Utah har.

Præsident Brigham Young var en ivrig og kraftig Talsmand og Hjælper for Skoleundervisningens Sag. Han var en Arkitekt for Stater saavel som for Templer, og i deres Opførelse gjorde Omsorg for Fremtiden. Han forstod, at ingen Bygning, hverken af Granit eller Karakter kan opføres, saa at den kan bestaa, uden paa en sikker Grundvold, og at Opdragelsen i Skolen er den bedste Grundvold for en Livsbygning. Paa den opføre vi den Bygning, der aldrig bliver fuldført her paa Jorden; den Bygning, der maa arbejdes paa, indtil dens Højde naar ovenfor den jordiske Synskreds. Skoleopdragelsen er kun den forberedende Forgænger til den senere følgende Verdensopdragelse. Hele Livet igennem samle vi Kundskab, ikke alene af Bøger, men af Begivenheder, af Mænd, af Naturen og dens uendelige Indhold, af Menneskeheden og dens ubegrænsede Kundskabskilder, af Myren, der slæber sin tunge Byrde, og fra den nyfødtes svage Pulsslag til Uranus' utrolige Fart gennem Himmelrummet. Den største Nytte vi drage af Skoleopdragelsen er, at vi lære, hvorledes vi kunne lære. Maaden, hvorpaa vi se, erindre og eftertænke, forbedres og udvikles. Vi blive derved bedre skikkede til at udholde Løbet og Striden; og ihvorledes det end vil forholde sig i det næste Liv, finde vi almindeligvis her i Livet, at den hurtigste vinder Gevinsten, og den stærke Sejren, skønt Ordsproget lyder modsat.

Under Præsident Youngs Vejledning strakte Børnenes Opdragelse sig til Moralitet og Sæder saavel som til Musik og Mathematik. Drengene i Zions Skoler røgte ikke Cigaretter i deres Fritid. Bagtalelse og Had var ukendt i Utahs Hjem, og altid var der en og samme Maalestok for Mænds og Kvinders Moralitet. Hovedet for de Sidste-Dages Hellige formanede de unge til at have et højt Formaal for Øje, og saa lade alle Bestræbelser gaa ud paa at naa dette Maal; og hvis de ikke første Gang skulde naa det, da prøve igen med fordoblet Flid, thi han vidste, at et højt og urokkeligt Formaal er som Sandheden sat paa en Cykle, i Stilhed ilende fremad, og vis paa at naa Maalet.

I privat Samtale som i offentlig Tale var Præsident Youngs Ord bestemte og hensigtsvarende, og han var rig paa kraftige Lignelser hentede fra Erfaringens Kilde. Saaledes sagde han en Gang i mit Paahør til en ung Mand, der søgte hans Raad: „Ingen kan faa det til at regne, men enhver kan holde sin Skaal saaledes, at den vil fange noget af Vandet, naar det regner." Til en anden sagde han: „Vær vis paa, at der er noget, du kan blive Mester over, og det er din Pligt at udfinde, hvad det er. Spild ikke din Tid med at gøre Forsøg paa det umulige, og husk paa, at Geni er ofte Dommer." Den sværmeriske Methodist, som var plaget af de tre stedse for hans Øjne staaende Bogstaver G. P. K., troede, at det var en guddommelig Paamindelse om, at han skulde „Gaa, prædike Kristus"; men efter at han havde drevet hele For-

samlingen bort med sin Gudstjeneste, tænkte han, at Bogstaverne vist maatte mene: „Gaa, plant Korn!"

Brigham Youngs Historie er, med Undtagelse af den i Utah, skreven af hans Fjender, som have ladet deres Had mod eet Træk af den forunderlige nye Lære han forkyndte og praktiserede, forblinde dem mod hans Storhed og Godhed. Han gjorde ingen Uret. Han løj ikke for nogen. Han holdt sit Ord overfor alle Mennesker. Han var retfærdig, gavmild og medlidende. Han var tro til sit Folk, sit Land og sin Forstaaelse om, hvad der var Ret. Han var blid og høflig. Han var viis i Overlæg, uforfærdet og urokkelig i Udførelsen deraf. Han burde ikke dømmes efter noget almindeligt Maal. Nej, ingens Fødder vil nogensinde nøjagtig passe en andens Fodspor. Enhver Mand og Kvinde, som lever et værdigt Liv, maa leve et eget Liv. Der findes ikke to af os, som se fra ganske det samme Synspunkt — det maa være nok, om vi rette vor Synsmaade efter Sandheden og Samvittigheden.

Intetsteds i vort Land ere Mænd og Kvinder mere uddannede og fremadskridende end her i Utah. De ere ikke af det Slags Folk, der hellere ville beholde det gamle udslidte Klædebon end modtage et nyt. De Sidste-Dages Hellige have adopteret gode, retslige og sociale Reformer. Naar nye og bedre Ideer bane sig Vej til Fronten, sende de ingen Telegram efter Politiets Hjælp for at holde dem tilbage; men derimod byde de dem velkommen. De bestemme ved Lov Dagens Arbejdstimer. De forpligte Købmændene til at anskaffe Stole i deres Butikker for deres kvindelige Arbejdere at hvile sig paa. De gøre det ulovligt at udelukke Arbejderen ved »Blacklisting«. De gøre Arbejdsløn til den første Skyld, og frigøre den fra Beslag. De have forbedret den forhen retsmæssige Forurettelse, der nægtede Arbejderen Erstatning af sin Principal for Skade forvoldt paa Grund af Forsømmelse af en Medarbejder. De straffe dem, som overlæsse eller forsømme deres Kreaturer. De vare forrest blandt dem, som gav Kvinderne Stemmeret, og endnu har den lovgivende Forsamling aldrig solgt et Senatorsæde.

Jeg har allerede hentydet til, at Puritanaanden altid har gennemtrængt og behersket, ikke alene Utahs aandelige og intelektuelle Liv, men ogsaa det økonomiske. Præsident Young lagde den Plan, at bygge Byer og Stæder, hvor de, som dyrkede Jorden, skulde bo, og hvorfra de da vilde gaa ud til deres Arbejde i de omliggende Marker. I Ny-Englands tidligste Bosættelse brugte man denne Fremgangsmaade for bedre at sikre sig mod Indianerne, med hvem Nybyggerne almindeligvis laa i Strid. Præsident Youngs Motiv var at forebygge Utilfredshed hos de unge Mænd og Kvinder over at være afskaarne fra at være i Selskab og Omgang med deres Venner udenfor Arbejdstiden, og at gøre dem Landarbejdet behageligt ved at give dem Lejlighed til at møde tilsammen for selskabelig Underholdning og videnskabelig Uddannelse.

Brigham Young er sommetider bleven beskyldt for at have været opsætsig mod Statsregeringen. Denne uretfærdige Beskyldning stammer helt og holdent fra hans Fjenders Optænkning om ham, thi der kan ikke findes en eneste bevisliggjort Misgerning eller Udtalelse, som stadfæster saadanne Beskyldninger. Da den haardhjertede Præsident Polk opfordrede de adspredte, forfulgte og udplyndrede Flygtninge fra Nauvoo til at udruste en Bataillon Soldater paa 500 Mand til Deltagelse i den meksikanske Krig, svarede Brigham Young straks: „Du skal faa din Bataillon, Kaptain, og hvis der ikke findes unge Mænd nok, skal De faa de gamle med, og hvis der endda ikke er nok skal De faa Kvinderne med". Bataillonen blev mønstret straks, og den Aften, de drog afsted, sagde Folkets Leder til dem: „Lad mig sige til enhver Mand, at de forenede Staters Konstitution, saaledes som den blev skreven af vore Fædre, var dikteret, var aabenbaret, var indskudt i deres Hjerter af Gud, den Almægtige, og jeg siger eder i Jesu Kristi Navn, den er saa god, som jeg kunde ønske den at være. Jeg byder eder at opretholde Lovene. Der er ingen Lov i dette Land, eller i Konstitutionen, uden jeg er villig til at hædre den."

Den Loyalitet Brigham Young erklærede i disse tidlige Tider, holdt han ved til sin Død. I Aaret 1872, da visse Mænd, der brugte Lovens Formalitet til at udføre deres onde Hensigter, søgte at berøve ham sin Frihed og sit Liv, var der nogle af hans Venner, som raadede ham til at modsætte sig, og andre som raadede ham til at flygte; men han afslog med Bestemthed alt saadant Raad. Sit amerikanske Borgerskab satte han saa høj Pris paa som paa noget som helst, han havde i Eje. En Gang opdagedes det, at en Anklage, bragt imod ham af en blandt hans bittreste Fjender udsøgt Jury, var af en Slags, der ikke lod nogen gaa i Borgen for ham, og at han snart vilde blive anholdt og uden Tvivl blive sat i Fangenskab i Camp Douglas, hvorfor en af hans nær paarørende blandt hans Troesfæller sagde til ham i mit Paahør: „Præsident Young, husk paa, hvorledes det gik Joseph Smith. Overgiv dig ikke i dine blodtørstige Fjenders Hænder. Fra dette Sted staar Vejen dig aaben til et sikkert Tilflugtssted i Meksikos Bjærge, og der er ikke nok Retsbetjente eller Tropper i hele Utah til at indhente eller fange dig". Men den ærværdige Olding rejste sig paa sine Fødder, og udstrakte sin Arm — som Billedhuggeren saa smukt har efterlignet i Udførelsen af hans Statue — paa en Maade, der saavel betød Taalmodighed som Magt, og svarede: „Nej, Brødre! Der staar ingen Vej aaben for mig, at vandre paa som Flygtning fra mit Folk og mit Land. Jeg vil møde disse falske Anklagere Ansigt til Ansigt og forsvare mig til det yderste. De Forenede Staters højeste Domstol vil give os vor Ret, og Gud vil ikke forsage mig."

Utahs industrielle Styrke har altid bestaaet i det samvirkende Ar-

bejdssystem, der skylder sin Indførelse i Utah, om ikke ogsaa sin Oprindelse, til Brigham Youngs tidlige Raad og Bestræbelser. Samvirken har givet os Vandledningskanaler, Klæde- og Sukkerfabrikker, og dens Udbredelse til mange andre endnu urørte Industrier vil gøre Utah til en stor og trivelig Manufakturstat. I en nær Fremtid ville vi ikke udføre mange raa Materialier, thi Silke, Uld, Læder, Jern, Kobber, Bly og alle de forskellige Produkter af Ageren, Minerne og Frugthaverne ville blive spundne og vævede, smeltede, hamrede, eller paa anden Maade udarbejdede til deres endelige Brug, paa vore egne Fabrikker og Støberier.

Jeg omtalte rigtignok raa Materialier, men i de fleste Tilfælde er dette et urigtigt Navn. Ertsen, som ligger i den uopdagede Mine, Træet i den uopmaalte Skov, Olien i Hvalfiskens Legeme, der endnu tumler sig frit om i Ishavet — disse og andre lignende ere raa Materialier. Arbejderen træder frem med sine stærke Slaver — Dampkraften og Elektriciteten, Kæmper med Sener af Staal og med Livskraft, der kommer af Ild og Vandmassens Tyngdekraft; og med viis Tankegang, der dikterer bevante Muskler og nemme Fingre, forvandler han Naturens grove Former og Kræfter til en stadig fremadskridende Civilisations Nødtørft. Arbejderen samler Ulden af Faarene og bleger den ved Hjælp af Damp og paa snurrende Spindler og skiftende Skytter forvandler det til tusinde Mode- og Nødvendighedsgenstande. Arbejderen nedstiger i Jordens Skød, og hejser de graaladne Erts op, hvor han fører det gennem den smeltende Ild, valser, hamrer og hærder Staalet, idet han danner det til svære Stænger eller skarpe og skinnende Vaaben og Værktøj, alt efter dets uendelig varierende Brug. Arbejderen fælder Skovens grønkronede Kæmpetræer og fører dem skrigende hen under Dampsavens sønderskærende Virkning, og former det til sine mange Brug i Opførelse af Boliger og Paladser. Det er ikke Indkomsten af Handel eller Fordel af Spekulation, men den Dug, der kommer af Arbejde, der giver Næring til en Nation og bringer den ud af Fattigdom til Velstand.

Den samvirkende Arbejdskraft i Utah er organiseret paa en Base, der ingen Brug har for Strejkens ødelæggende Hjælp, for at komme til Rette eller afhjælpe Nød. Strejken er ødelæggende, fordi at medens Arbejdets Produkter vel kunne opbevares i Forraadshuse og paa Lager, er Arbejdet selv forspildt. Det Arbejde, der kunde være bleven udført, men ikke var om Mandagen, er ligesaa tabt og forspildt, som de uanvendte Naturkræfter, der kastede sig med Vandet ned over Niagaras Fald for et Hundred Aar siden. Vi kunne ikke opbevare den henrindende Tid ved at hentørre den, nedsalte den, forsegle den eller gennemfryse den.

(Fortsættes Side 249.)

Den 15de August 1900.

Skønhed som aldrig falmer.

Hvor uhyggelig vilde ikke denne Verden være, hvis den var blottet for Skønhed i Naturen og i Kunsten! Kærlighed til det skønne er en Tilbøjelighed, som har gjort meget til at opløfte Menneskene paa et højere Civilisationstrin, og til at blødgøre og nedbryde deres raa og dyriske Karaktertræk. Gud har plantet denne Kærlighed i Menneskehjertet, og det mangler kun Dyrkning for at frembringe Frugt. Ingen kan betragte og fylde Sjælen med Skønheden af et dejligt Landskab om Foraaret, med dets Fugle og Blomster, dets Grønsvær og Blade, uden at føle sig opløftet af dets Indflydelse. Et Besøg paa et Kunstmuseum af saadanne, som kunne paaskønne de der fremstillede Yndigheder, vil altid hjælpe til at opløfte deres Tanker og Attraaer over det lave og grove i Verden, og lede dem op mod det højere og ædlere. Bygningskunstens Skønheder har løftet Menneskene fra Hytten til Palæet.

De, som bo midt udi det store og ophøjede i Bjærgene, have højere og ædlere Tanker og Aspirationer, end de som bo paa Sletterne, forudsat at de i alle andre Henseender vare paa lige Fod. Hvor meget mere mandig eller kvindelig en føler sig naar man er iført smukke rene og velpassende Klæder! Hvor tiltrækkende er ikke den menneskelige Form under en saadan Tilstand, og hvor frastødende i den modsatte! Verden er fuld af Skønhed, naar Hjertet er fuldt af Kærlighed og Vurdering af det skønne, som den alvise og kærlige Fader saa gavmild har skænket Menneskene.

Men o, hvor flygtige ere ikke alle Jordens Skønheder! Om nogle faa Maaneder vil Landskabet være brunt og graat, Blomsterne falme og forsvinde, Fuglene miste deres Livsglæde, ja selv Kunstværker ville i Tidens Løb hensmuldre og forgaa, de skønne Bygninger lig Babylon i gamle Dage ville kun være en Dynge af stygge Ruiner, de faste Bjærge blive et Rov for Elementerne, ja den menneskelige Form med al dens Prydelse vil blive gammel og gaa af Syne og vende tilbage til Jorden, hvorfra den kom. Dette er virkelig et mørkt Billede for dem, som ikke se længere hen end til Tingene selv, men deres Nytte er langt større end den midlertidige Glæde, de yde, medens deres Skønhed er paa sit Højdepunkt.

Disse Landskabsskønheder kunne forsvinde fra dødeliges Betragtning, men medens de varede, bleve Tusinder af Beundrere opløftede til en højere Tankegang, og Indtryk gjordes paa udødelige Sjæle, som vil række langt ud over dette Livs Grænse. Kunstværker kunne forfalde,

men de høje Skønhedsidealer, som de vakte, vil vare ind i Evigheden. Arkitektoniske Værker kunne hensmuldre, men den Beundring, de opvakte, vil skikke dem, som saa dem, til at paaskønne de himmelske Boliger. Om Bjærgene end synke i Havets Dyb, ville de høje Aspirationer, de fremkaldte, vedblive at opløfte Menneskene — den store Arkitekt til Ære, som „gjorde Himlen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder". Den menneskelige Form med det skønne Ansigt maa jo lægges i Graven for ikke mere at blive set i denne Tilværelse, men al den sande og hellige Kærlighed, som blev fostret her i dette Liv, skal forøges i Kraft og Renhed, medens uendelige Tidsaldere bortrulle.

En Sans for det skønne vi finde her paa Jorden vil altid forøge Kærligheden til Skaberen af disse Skønheder. Paaskønnelsen af det skønne i Kunsten drager Hjertet til Kunstneren, og saaledes føres vi nærmere til det største af alle Budene, hvor af „hænger Loven og Profeterne," og til „det andet, som er ligesom dette." Alle disse Natur- og Kunstskønheder kunne forekomme os flygtige, men ved deres Indtryk opløfte de den menneskelige Sjæl, og bringe den nærmere til ham, fra hvem alt det gode kommer, og saaledes udfolde de en elskværdig Karakter og et godt Liv, som kaster sit Genskin paa alle, med hvem det kommer i Berørelse, og disse i deres Orden forplante det ned igennem Tiden; og saaledes have Jordens Skønheder, der forsvinde, efterladt deres Indtryk paa udødelige Sjæle i Skønhed, som vedvarer gennem Evigheden.

A. W.

Afløsning. Ældste Albert H. Bergman løses fra sin Missionsvirksomhed med Tilladelse til at rejse hjem til Zion. Han kom til København den 24de April 1898 og virkede et Aar og otte Maaneder i Skaane og Gøteborgs Konferencer; derefter blev han beskikket til at arbejde paa Missionskontoret som Skriver og Oversætter for „Nordstjärnan", hvilket Kald han har udfyldt i syv Maaneder med Hæder og Tilfredsstillelse, hvorfor han forlader denne sin Virksomhed med en ren Samvittighed, og han nyder den højeste Tillid af Kontorets Personale, som ønsker ham Fremgang og Lykke i alle hans fremtidige Foretagender.

Følgende Ældster løses fra deres Missionsarbejde i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion: Ældste Andrew Petersen løses fra at præsidere over Aarhus Konference, og følgende Ældster fra deres respektive Konferencer: Alexander A. Larsen, Aarhus; Lars Nielsen, København og Albert J. Johnson, Gøteborg.

Ældste Oscar W. Akerlind, som i henved tre Aar har virket som Missionær i Stockholms Konference, fulgte med Emigrantselskabet, som forlod København den 23de Juli.

Ankomst og Beskikkelser. Den 29de Juli ankom følgende Ældster til København: Anders Nielsen fra Franklin, Idaho; Eli J. Bell fra Rexburg, Idaho; C. F. Olsen fra Hyrum, Utah; Carl A. Mattsson fra Salina, Utah; Jens C. Nielsen fra Rockland, Idaho. Den 6te August ankom Ældsterne Ambrey Nowell og C. Hjalmar Carlquist, begge fra Salt Lake City. Alle de ankomne Ældster ere i god Velbefindende.

Beskikkelse. De ovennævnte Ældster beskikkes til at arbejde i Missionen som følger: Anders Nielsen, Gøteborg; Eli J. Bell, Bergen; C. F. Olsen i Københavns, Carl A. Mattsson i Stockholms, Jens C. Nielsen i Bergens, Ambrey Nowell i Trondhjems og Hjalmar Carlquist i Gøteborgs Konference.

Ældste Herman J. J. Thorup beskikkes til at præsidere over Aarhus Konference.

C. A. Carlson løses fra at arbejde i Stockholms Konference og beskikkes til at arbejde paa Kontoret i København som Skriver og Oversætter for „Nordstjärnan.

Rettelse. I den statistiske Rapport indsendt fra Aarhus Konference, for Halvaaret endende den 30te Juni 1900, fandtes følgende Fejltagelse under Fremmede Huse besøgte ved Tilbud af Skrifter: der var anført 3322; det skulde være 13322.

Præsident Brigham Young.

(Fortsat fra Side 247.)

Tiden følger med Universets vældige Urskive, og efterhaanden som Minutterne tælles af, gives den til dem, som kan opfange dem; men naar de gaa forbi uanvendte, gøre de ingen Nytte, bære ingen Frugter, men ere forsvundne i det forbigangne for aldrig mere at kunne indhentes.

Af Mangel paa Kapital i Utah maatte Arbejdernes Samvirken i de tidlige Dage anvendes i dens Sted. Forretningshuse og Paladser, Møller og Fabrikker, Køreveje, Broer og Kanaler, Byer og Stæder voksede som med en magisk Kraft op af det øde, der den Gang omkransede Utahs Indsøer, og langs med de Vandstrømme, der banede sig Vej ud igennem Bjærgkløfternes dybe Svælg og hen mod den nye Verdens „døde Hav". Utahs Pionerer fulgte ganske naturligt det Eksempel, der blev dem givet af de gamle Ny-Englændere af en tidligere Generation, hvilke, om de end vare velhavende, lod deres Sønner oplære til et eller andet nyttigt Haandværk, og deres Døttre til at koge, spinde, væve og sy. Jeg erindrer den Tid, da Folkene, der bo østenfor Hudson-

floden, ansaa det som en stor Skam ikke at kunne klare sig selv, hvad der angik Arbejde, og enhver søgte om muligt at blive selvstændige. Ikke mange af vor Nations store Antal af Lapse ere komne fra Ny-England. Det er den puritanske Aand, der har gjort Utah flittig, trivelig og fremskridende. Det er den, som mere end noget andet har bidraget til at gøre vor Nation stærk, fri og mandig. Den Sæd, der blev bragt til dette Land i det lille Skib „Mayflower" og plantet paa en stenfast Kyst, har vokset og spredt sig vidt og bredt, samt rejst sig højt mod Himlens Sol.

Hvo kan nøjagtig beregne den Indflydelse, denne puritanske Aand har haft paa vor Nations Liv? Hvem kan vide, hvilket vil vise sig at være det største Privilegium, enten at have levet i den sidste Halvdel af det nittende Aarhundrede, eller endnu at kunne leve gennem den første Halvdel af det tyvende? Hvad Fremtiden har i sig, kunne vi kun forudsige, men det forbigangnes Produkter ligge i vort Skød, og vi have Hænderne fulde af den rige Høst.

Alle Reformer, Opfindelser, Opdagelser, alle store Værker og Gerninger af Mænd, have deres Oprindelse i Tanken, førend de lod sig til Syne for vore Øjne. San Angelo saa Peterskirkens mægtige Kuppel i sine Drømme, førend han svang den i Luften. Columbus saa i Tanken de nye Øer, medens hans smaa Fartøjer endnu stred med Bølgerne paa det ukendte Verdenshav. Newtons Tanker fulgte de omvekslende Planeter, længe før han kom frem med Tyngdekraftens Princip. De hvide elektriske Lys skinnede klart, og Telefonen talte for Edison, medens han endnu arbejdede for sin Løn paa ti Dollars om Ugen, og vore Fædre organiserede denne Republik i deres Tanker, førend det første Skud blev affyret ved Lexington.

Utahs Stæder, som vi se dem i Dag, med deres Hundreder Mile af beplantede og overskyggede Spadseregange og med deres Jernbaner udstrakte i alle Retninger efter hele Bjærgrigets Trafik; med deres gloende Smelteovne, deres stærke Hammerslag, deres surrende Fabrikker, deres utallige velbyggede Hjem, deres Palæer for Kunst, Industri og Handel, deres elektriske Sporvogne, som bevæges af den usynlige Kraft, der kommer af det langt borte indespærrede Vandfald — alt stod Brigham Young for i Tanken, da han for 53 Aar siden skuede ned fra den høje Bjærgtop og ud over den udstrakte Saltsø-Dal og sagde: „Det er nok, dette er det rette Sted; kør videre".

Som det gaar med et Menneskes Tanke, saaledes ogsaa med en Tidsalders. De senere Aars Forløb have efterladt deres Spor belyst af hvad man har vundet i Kundskab, i Filosofi, i Opfindelser, i Videnskab og Kunst; de have brudt mange af de Lænker, der have bundet Menneskene baade Sjæl og Legeme. Se, hvilke Bidrag og hvilke Navne det nittende Aarhundrede har tillagt Literaturen, Kunsten og Videnskaben,

Oratoriet, Musiken, Opfindelsen, Vaaben, Filantropi; hvilke udødelige Heltegerninger; hvilke nationale Triumfer! Og hvad kunne vi ikke sige om de Vildfarelser Videnskaben har fordrevet med Linseglas og Smelteskaale; om de Rettigheder, der ere blevne erobrede; om de Uretfærdigheder, der ere blevne overvundne; om Menneskenes mange Kampe, Opofrelser og Sejre paa Mark og i Hal, osv.

Den Tidsalder, vi have overlevet, er kun Herolden til den, vi træde ind paa. Pionererne have aabnet Vejen, og det er nu eders Pligt, unge Mænd og Kvinder, at følge dem. Det er eders Pligt, at staa imod al Uret og opmuntre og tilskynde hvad som er ret og godt; at gøre alt, hvad der staar i eders Magt, for at udvikle og bringe frem det mulige; at vænne eder til at haandtere Selvregeringens Magnetnaal; at brede eders Kærligheds Tæppe længere ud; at forøge eders Indsigt og Dømmekraft; at lære Selvbeherskelse og Taalmodighed.

Hvad vi kunne lære af hans Liv, som vi hædre i Dag, er, at det er bedst at være taalmodig, vis, stærk, brav, haabefuld, og fremfor alt at være god. Dyd er visseligen sin egen Løn. Det er kanske i mange Tilfælde her i Livet den eneste Løn, Dyden nogensinde ser, men det er alligevel en Løn. Det behageligste og skønneste i Livet er maaske Erindringen om de onde Tilskyndelser, som vi ikke fulgte, om de Indbydelser til at gøre Uret, som vi forkastede; om de egenkærlige Følelser, mod hvilke Samvittigheden lukkede Døren.

Sejrherrens Statue paa Vendomesøjlen i Paris foreviger Mindet om Sejre, som Napoleon vandt — han, som lagde en Verden øde, for at han selv kunde skinne paa en Trone. Men ingen Fortælling om Blod og Taarer forstyrrer Harmonien af den Pris og Æresfølelse, hele Utah i Dag sender op, ja ind i det glædelige „Herefter" til den Leder, hvis Broncestatue staar i Skyggen af det kolossale Granittempel, som han planlagde. Der staar han i Døden som i Livet, paa Vagt over sit Israel med vaagent Øje. De Stier, han udhuggede gennem Bjærgpassene, genlyde nu af Banetogets Rumlen og Tuden, og paa hans Lejrpladser ved Vandbækkene have Stæder og Byer vokset op; dog vil hans Navn og hans Berømmelse for mange tilkommende Generationer ihukommes af det Folk, han tjente saa vel og elskede saa højt.

Guldkorn. Den godes Løn er at være god, og ingen Gud er i Stand til at opstille en højere Belønning end den Bevidsthed at have gjort sin Pligt. Pligt er det udødelige Ord, som bærer os bort over Afgrunden og sejrer over Rædsler. Pligt er den vises ophøjede Bevæggrund.

Meyern.

Stor skandinavisk Jubilæumsfest,

holdt i Salt Lake City den 14de, 15de, 16de og 17de Juni 1900.

(Fortsat fra Side 240.)

Søndag Aften Kl. 8 holdtes en Vidnesbyrdforsamling i Assembly Hall. Paa Forhøjningen vare: Apostel Anthon H. Lund, Præsident C. D. Fjeldsted, Ældsterne Andrew Jenson, J. M. Sjødahl, Peter A. Forsgren, O. H. Berg, Patriarkerne C. C. A. Christensen, John Smith, O. N. Liljenquist, Samuel W. Richards, Patriark Olsen, Mayfield, A. W. Winberg, Præsident Knud Peterson og Ældste H. J. Christiansen fra Logan. Apostel Anthon H. Lund præsiderede. Sangkoret „Svea" sang Salmen 145 i den svenske Salmebog: „Tänk ej när till Zion I dragen". Bøn af Patriark Olsen fra Mayfield. „Svea" sang Salmen 184 i den svenske Salmebog. Apostel Lund spurgte, om der var nogen tilstede, som var døbt i 1850. Sagde, at dette var en Vidnesbyrdsforsamling og overlod Tiden til Forsamlingen.

Følgende Brødre og Søstre bare deres Vidnesbyrd: Jens Frederiksen fra Logan, J. G. Jørgensen fra Salina, Anna Beckstrøm Snow, Wilhelmine Danielsen fra Ogden, Christine Andersen fra Lehi, Jens Christensen fra Spring City, C. P. Rønnow fra Panaca, C. Carlson, O. H. Berg fra Provo, Anna Sophia Olivia Otte fra Logan, C. A. Ek, L. E. Eggertsen fra Provo, A. Ankarstrand, H. J. Christiansen fra Logan, L. M. Iversen.

Apostel Lund sagde som Svar paa Taknemmelighedsvotumet, at hvis vore Hjerter vare tilfredsstillede, var ogsaa Komiteen tilfreds. Alt var gaaet saa godt, som vi efter Omstændighederne kunde ønske. Han takkede paa Komiteens Vegne alle, som havde taget Del i Festen; sagde, at han havde faaet et Telegram fra Præsident Andreas Peterson i København, lykønskende de Hellige til Festen, samt med Forespørgsel om han skulde købe Pladsen, nemlig en Byggeplads, beliggende paa en af Københavns smukkeste Gader.

Ældste J. M. Sjødahl foreslog, at vi anmodede Apostel Lund og Præsident Fjeldsted om at nedsætte en Centralkomite, som skal oprette Lokalkomiteer iblandt de Hellige, for at indsamle Midler til Opførelse af et Missionshus i København og et i Stockholm.

Apostel Lund oplyste, at Kirkens første Præsidentskab allerede havde beskikket ham og Broder Fjeldsted til at udgøre en Centralkomite. Et Hæderstegn blev derpaa givet til Søster Marie Larsen Oblad, som var et af de første 3 Børn, der bleve velsignede i København. Et Hæderstegn blev ogsaa givet til Søster Anne Martha Schanky fra Logan, som var en af de første, der annammede Evangeliet i Trondhjem, Norge.

Ældste Samuel W. Richards, som havde præsideret over den britiske Mission, blev præsenteret for Forsamlingen. Patriark John Smith, som havde været paa Mission i Danmark i 1862, talte paa rigtig godt Dansk til Forsamlingen. „Svea" sang: „Jesus, I my cross hath taken".
Bøn af Ældste A. W. Winberg.

Guds Svøbe.

Det følgende er fra „Millenial Star". I dette Øjeblik er Indien en Ørken fra Bredderne af Godavery Floden til Sutlejds Vande. Tresindstyve Millioner Mennesker, en Masse, der vilde fylde England og Wales to Gange, pines med Hungersnødens martrende Lidelser; seks Millioner af disse vilde dø i Morgen, hvis de ikke fik den Haandfuld Ris, som uddeles til dem paa Statens Bekostning. Hvor mange flere der er uden menneskelig Hjælp, vides ikke. I Midt-Indien ere Trængslerne størst, Markerne ere tomme og bare, og der er ingen Mennesker. Den revnede Jord, indtørret til en mahognibrun Kulør, tørster efter Regn. Ikke en grøn Plet nogetsteds, ikke en Græsspire. Træernes Blade ere visnede, stegte, opkrøllede og faldne af de nøgne Grene. I hele Landstrækninger er der ikke et levende Væsen undtagen maaske en afmagret Okse, som udaander Livet, medens en sulten Ravn fra en nærliggende Dynge afventer dens sidste Aandedræt.

Den halve Befolkning, dem, som endnu ere i Stand til at staa, ere bortførte til Understøttelses-Lejrene; den anden halve har lagt sig til at dø i Stilhed i usle Hytter og Afkroge.

Lejrene fremvise mørke og tragiske Syn. Fra et til fem Tusinde ere samlede paa de forskellige Steder — en Mangfoldighed af Skind og Ben og hule, glasagtige Øjne. Der er ikke Kød nok paa en af dem til at bedække et almindeligt spædt Barn. Deres afmagrede Ansigter vidne om deres dybe Fortvivlelse, som bliver hundrede Fold større, naar den sammenlignes med det intelligente Udseende af dem, hvis Nød endnu ikke er saa stor. Smaa Børn, som ere komne med deres Mødre til Lejren, staa og se med dunkle Øjne paa de mange forsultne Hunde, som ogsaa ere fulgte med Befolkningen, og Børn og Hunde slaas om en lille Brødskorpe. Det sædvanlige Arbejde i Lejrene er Stenslagning, og Betalingen er en Anna (omtrent otte Øre) om Dagen. En Dynge, som indeholder et Dusin Stene, hvoraf den største vejer omtrent 50 Pd., er en Mands paalagte Arbejde. En Kvindes Dynge er lidt mindre og et Barns det halve af en Mands. Og disse Stene skulle slaas smaa til at reparere Vejene med. En kraftig ung engelsk rejsende passerede en Dag en Lejr;

han saa en Mand siddende ved sin itusl aaede Stendynge, nedslaaet, med Armene over sine Knæ; nogle faa Favne derfra var der en Pige, otte Aar gammel, som frugtesløst slog paa Stenene med en lille Hammer; den forsultne Stakkels Hænder rystede svagt ved kun at løfte Hammeren, og skønt den unge Englænder var en kraftig Mand, maatte han slaa et Dusin Slag paa en Sten, før den gik i Stykker. Men han blev en Time og slog baade den svage Mands og Pigens Dynger, og de kunde saaledes faa deres lille otte Øres Dagløn.

Men en ny Rædsel har nu forøget Mængdens Lidelser. Hidtil have de haft Vand at drikke; indtil nu have deres med Spade og Hakke gravede, men daarligt indrettede Brønde givet det nødvendige Vand, men nu ere de udtørrede. Lejren har naturligvis ingen videnskabelige Redskaber hvormed de kunde bore for Vand. Heden er forfærdelig; 150 Grader (Fahrenheit) i Solen, og denne er lig en Ildkugle i en Kobber-Himmel. Den forsmægtende Mængde stirrer opad, deres Tunger ralle, men ikke en Regnsky er at opdage paa Himlen; vanvittig af usigelig Pine samle de sig i Klynger og lede efter Vand. Sulten har været haard; men Tørsten er tusinde Gange værre. Langt over Marken gaa de i Grupper fra ti til tyve. Saa høres et Glædesskrig; det kommer fra et Selskab i Nærheden af et lille Buskads af Træer og lave Buske, og alle ile nu derhen. I Midten er der en stinkende Dam — det tilbageblevne af sidste Aars Regn; de overhængende Træer og Buske have beskyttet det mod de brændende Solstraaler. Men Vandet er gulgrønt og bedækket med et tredobbelt Lag af raadne Blade o. desl. Det er fyldt med levende, krybende Ting, og blaavingede Fluer surre over det; men det afskrækker ikke de lidende Stakler, de kaste sig deri og opslikke begærligt den sidste Draabe.

Denne Nat brød Koleraen ud i Lejren — „den sorte Kolera", som piner sit Bytte med usigelig Smerte, førend Døden indtræder; dens eneste Naade er, at den er kort; den varer sommetider kun tre og højst kun seks Timer.

Mængden lagde sig ned langs Vejen denne Nat. De fleste havde kun Lændklæder paa; kun her og der var der en klædt i en hvid lagenlig Dragt, de lignede Spøgelser. Heden var 110 Grader Fahrenheit i Skyggen, og det om Natten; Maanen skinnede uden Forskel paa døde og døende. Mørket vilde have afgivet en Forestilling om Kølighed; men der var ikke et Vindpust til at røre Støvet, som hang i Luften lig malede Pletter imod Himlen. Omsider kom den engelske Doktor; han følte en Puls her og undersøgte et udvidet Øje der, og rystende stille paa Hovedet gik han videre. Kun nogle faa fik en Dosis af en sort Flaske, som hans Medhjælper bar; de andre ventede paa deres Tur — nogle laa stille i Følesløshed, og andre rejste med Anstrængelse de febrilske Øjne for at læse deres Dom i Doktorens Ansigt. Et lavt Klage-

raab hørtes pludselig i den hjertebankende Stilhed — fra nogle stakkels ulykkelige, som læste deres Dødsdom i Doktorens Øjne. Virkningen var øjeblikkelig. Raabet gik fra Mund til Mund; elleve hundrede Klager bevægede den hede Luft, og lige saa mange rystende Skikkelser svajede fra Side til Side i pinlig Skræk. Nu var det sort Fortvivlelse, en pludselig Skræk, som var forfærdelig i dens Yderlighed. De elleve Hundrede stode op og flygtede ud i Natten — nogle snublede og faldt i frugtesløs Anstrængelse og faldt da fladt ned paa Jorden. Nogle slingrede som drukne Mænd og toge hinanden i Haanden ligesom en blind ledende en blind, og alle, som vare i Stand dertil, flygtede ind i Kratskoven, medens den hvide, ubarmhjertige Maane skinnede paa de sammenkrøbne Hobe, som mærkede Flygtningernes Sti over Markerne. Og der var ingen til at begrave eller brænde dem. Men langt borte fra hørtes en ildevarslende Lyd — hæse Skrig med klaprende Vinger. Det var en Flok Gribbe, forsultne og rovgerrige, som sloges indbyrdes med Næb og Kløer for at komme først ned til deres straks færdige Maaltid.

— — —

Dette var ude i den grønne Lund; Hvad skal der vel siges om den tørre? Hvem er i Stand til at beskrive Lidelserne af de tiloversblevne i Landsbyerne? Velopdragne Kvinder, som vare tilslørede for Mænds Øjne, som ikke vare i Stand til at grave, og som skammede sig ved at tigge! Da den hede, søvnløse Nat kom, kunde Mændene i det mindste ligge ned ved Vejkanten i den friske, men hede Luft. Men hvad skulle vi sige om Kvinderne, som gispede efter Vejret under lave, flade Tage og røde Murstens Mure? — Og hvad skulle vi sige om Børnene? — Thi hvor Kvinderne ere, der ere Børnene ogsaa. —

A. Sarath Kumar Ghosh Daily Express July 12.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

København, 1900.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal

Trykt hos F. E Bording (V. Petersen).